

gjeringen med Hensyn til mulige Overfridelser af et Finantsaars Pengebevilling intet Videre foretager sig, men lader det komme an paa Statsrevisionens Udfattelse, dernæst besvarer dens Udfattelser og saa endelig lader Sagen paa Rigsdagen forelægge til Afgjorelse, vilde være den rigtigste, eller om det ikke maatte være rigtigere, at Regjeringen andrager paa en Indemnitetsbevilling for de Summer, som ved det endelige Regnskabs Afslæggelse maatte forekomme Regjeringen at trænge til en saadan. At Regjeringen muligviis ikke kan have været saa heldig at have faaet alle de Summer med, med Hensyn til hvilke der behøves en saadan Indemnitetsbevilling, kan jeg vel ikke nu ligefrem benægte, men det kan vel finde sin Undskyldning deri, at det er første Gang, der er Spørgsmaal om noget Saadant, og at Finantsministeren altsaa ikke har turdet stole paa, at alle Paagældende, saavel Ministerierne som de paagældende Embedsmænd, der have med dette Forhold at gøre, have været sig fuldkomment klart bevidst, hvad der i saa Henseende fordreder. Vor Lovgivning og navnlig vor Grundlov indeholder, som sagt, intet Afgjørende om dette Forhold, og jeg skulde derfor meget ønske, at det maatte blive taget under nøiere Overveielse af Rigsdagen, hvorledes der i saa Henseende fremtidigt skal forholdes. Strax at tage Lovforslaget tilbage kan jeg ikke finde mig foranlediget til, thi jeg finder i de Bemærkninger, som den ærede Rigsdagsmand, der tillige er en af Statsrevisorerne, har fremsat, kun de samme Tvivl udhævede, som jeg selv har næret, og som jeg ikke har troet at turde klare paa den Maade, at jeg forholdt mig aldeles passiv. Jeg har troet at burde bringe Tvivlen under Rigsdagens Overveielse ved at fremlægge dette Lovforslag, og jeg skulde meget ønske, at der blev nedsat et Udvalg for blandt Andet at tage det fornævnte Spørgsmaal under Overveielse; kommer man da til det Resultat, at det er rigtigere ikke at give Regjeringen en saadan Indemnitetsbevilling som den her omhandles, førend Statsregnskabet er revideret og endelig sluttet, forekommer det mig, at dette ikke for Regjeringen kan medføre nogen særdeles Betænkelighed. Det Væsentlige er,

at Regjeringen kommer til en fast Overtydning om, hvad der i den Henseende af Legislaturen ansees for det Rigtigste, og den vil Regjeringen ikke kunne komme til, naar den simpelt hen tager Lovforslaget tilbage, ligesaa lidt som den vilde kunne komme dertil, naar Forslaget aldeles ikke var fremkommet, thi i den Tausshed, som muligviis vilde være bleven iagttaget fra Rigsdagens Side, havde selvfølgelig ikke ligget nogen Angivelse af, hvorledes man ønskede dette Forhold behandlet for Fremtiden. Jeg kan saaledes ikke andet end ansee det for ønskeligt, at dette ikke uvigtige constitutionelle Spørgsmaal gjøres til Gjenstand for Drøftelse i et Udvalg.

Escherning: Det er mig kjært, at den ærede Finantsminister har betraadt den Vej, ikke at tage Lovforslaget tilbage, men tværtimod ønsket, at det kom under en alvorlig Drøftelse. Jeg er af den Overbeviisning, at jo tidligere man kommer til at gaae ind paa deslige Undersøgelser, jo bedre og jo mere oplysende ville Undersøgelserne blive; der vil nemlig kun være at vælge imellem at antage de Summer, som man virkelig er tilfreds med, hvorom man finder fyldestgjørende Dplysninger, og at henvise til endelig Afgjorelse efter Revisionen de Summer, som ere tvivlsomme. Jeg kan saaledes paa ingen Maade billige den Fremstilling, som det ærede Medlem af Revisionen har givet, og jeg troer, at det er en altfor stor Iver i Revisionens Tjeneste at ville trække saa vigtige Spørgsmaals Afgjorelse ud til en saa ubestemt Tid, som det kan blive, naar man skal vente, til hele Regnskabet er fuldstændigt undersøgt.

Krieger: Jeg er ganske enig med den ærede Finantsminister i, at det er ønskeligt, at det her reiste Spørgsmaal bliver Gjenstand for nærmere Overveielse, enten dette nu skeer ved at der nedsettes en selvstændig Comitee, eller ved at Sagen henvises til Finantsudvalget. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at, medens der her kun har været Tale om at skyde Sagen ud til en sildigere Tid, kunde Forholdet dog ogsaa betragtes paa en saadan Maade, at man savnede Noget, der allerede tidligere skulde have været iagttaget. Det er nemlig et Spørgsmaal, om det, der her fore-